

Rahbek: Det er rigtigt, at jeg bl. a. udtalte, at den nuværende Socialminister beholdt vi antagelig ikke evigt, men Udtrykket „desværre“ var ikke mit, det er Socialministerens Udtryk.

Hvad angaar den videnskabelige Undersøgelse, der skulde være nødvendig for at konstatere Tendensen til at lægge Afgørelsen hen til Socialministeren, behøves der virkelig ikke stor Videnskabelighed, blot man kan læse, er det tilstrækkeligt. Baade i § 3 og i § 4 her i Lovforslaget staar der, at Afgørelsen henlægges til Socialministeriet, hvis Afgørelse er endelig. Der staar endvidere i § 5, angaaende Nævnets Afgørelse, naar der skal foretages Sterilisationsindgreb, at hvis Nævnet er uenigt, skal Socialministeren træffe den endelige Afgørelse. Og det er ikke alene i dette Lovforslag, man kan læse en saadan Bestemmelse, den kan man læse i snart sagt alle de Lovforslag, som den nuværende Socialminister har gennemført, og det er absolut ikke Udtryk for nogen Videnskabelighed.

Angaaende Tidsbegrænsningen af Loven er jeg ikke uenig i det, det ærede Medlem Hr. Pürschel udtalte, jeg sagde for øvrigt selv noget lignende; men naar jeg nævnte det, er Begrundelsen den, at de Erfaringer, man har baade her i Landet og i andre Lande, er meget smaa, og hvis vi læser det Afsnit af Bemærkningerne, som omhandler Lovgivningen i andre Lande, vil man se, at for de allerfleste Landes Vedkommende er der ikke Tale om Lovgivning, kun om Forslag. Med andre Ord, hvis dette Lovforslag gennemføres, vil vort Land være et Hestehoved foran alle andre Lande paa dette Omraade. Netop derfor synes jeg, der kunde være Grund til at udvise en vis Forsigtighed; der kunde maaske ogsaa være Grund til at indsætte en Revisionsbestemmelse i Loven, men det er ikke noget Kardinalpunkt, og det gav jeg heller ikke Udtryk for, første Gang jeg havde Ordet.

Pürschel: Den højtærede Minister var inde paa Spørgsmaalet, hvorvidt man skulde foretrække; at den endelige Afgørelse blev lagt i Ministerens Haand eller andetsteds, og anførte som Støtte for, at det burde være Ministeren, bl. a. dette, at man derved sikrede Ensartethed i Afgørelsen. Naar man lægger den afgørende Vægt paa Ministerens Person, hvad Ministeren gjorde senere i sit Ræsonnement, kan man ikke med Nutidens ret hyppige Ministerskifter, som vi ikke har haft her i Landet i de sidste

Aar, men som ellers er ret almindelige, lægge afgørende Vægt paa Ministerens Person og samtidig paa Ensartetheden. Ensartetheden sikres her af Centraladministrationens Personale og ikke af Ministeren, principielt set, og det er altsaa et Spørgsmaal, om man mener, at Afgørelsen rigtigst ligger dér eller i et andet Organ. Hvis man lægger Afgørelsen f. Eks. hos Underdommeren paa det Sted, hvor Anstalten ligger, vil man, da en Underdommer normalt sidder der adskilligt længere, end en Minister sidder, have en vis Sikkerhed for Ensartetheden i Afgørelsen, i hvert Fald for denne Anstalts Vedkommende, og saa kunde man nok, da dette maatte være en administrativ Afgørelse fra Ministerens Side, lægge visse almindelige Regler til Grund derfor. Men det kan vi jo diskutere nærmere i Udvalget.

Ministeren gjorde en meget aandfuld Bemærkning om, hvad man tør betro Landstinget. Jeg vil spørge Ministeren, om dette staar som et officielt Udtryk for Ministeriets Opfattelse af, hvilke Opgaver man lægger op til Landstinget — i saa Fald tror jeg, at Landstinget vil være overmaade glad ved at blive gjort bekendt dermed —, eller om det kun skal opfattes som en mere spøgende Aandfuldhed af dem, som Ministeren lykkeligvis af og til forsyner os med.

Endelig talte Ministeren om Naturens Visdom og Menneskenes Visdom, og han foretrak ubetinget den sidste. (*Socialministeren* [Steincke]: I dette Tilfælde). Jeg kommer til det. Det er saa naturligt for Ministeren at foretrække Menneskenes Visdom. I sin Bedømmelse af Menneskevisdom gaar man jo ud fra Kendskabet til sig selv, og det er ikke uforstaaeligt, at Ministeren derudfra kan komme til at foretrække Menneskevisdom for Naturens Visdom; men jeg maa gøre Ministeren opmærksom paa, at en Slutning paa denne Maade har ingen almengyldig Karakter.

Vilhelm Rasmussen: Til den sidste Bemærkning vil jeg gerne sige, at det ærede Medlem gør sig skyldig i en Misforstaaelse, naar han tror, at det ikke i begge Tilfælde drejer sig om Menneskenes Visdom; for det er selvfølgelig ogsaa et Spørgsmaal om Menneskevisdom, naar Menneskene ikke er klogere, end at de ser paa, at den ene dør af Sult, eller at den anden dræber sit Barn og bagefter henrettes.

Det synes mig, at den ærede Ordfører for Venstre er generet af Tanken om, at Danmark skulde kunne komme et Hestehoved forud for andre Lande i denne Sag.